

Zašto **1,20 kn** po kilogramu pšenice ne će i ne može riješiti probleme poljoprivrednika, pogotovo u ovo očigledno hiperinflacijsko vrijeme. Zašto redukcionistički pristupi problemu ne mogu riješiti naše probleme, zašto tim načinom ne ćemo izići iz krize. Neka nas ovaj dijalog pouči.

Neka vas NAWAPA pouči:

UM ILI TIJELO?

Lyndon LaRouche mlađi

27. srpnja 2010.

Sada hitno potrebno pokretanje projekta NAWAPa – Sjevernoamerička udruga [korištenja] vode i električne energije – nosi sa sobom bitan uvjet odbacivanja uobičajene pogrešne koncepcije funkcionalnog značenja izraza „infrastruktura“ i to glede obvezatnih zakona „fizičke ekonomije“. Dosegli smo točku u povijesti fizičke ekonomije gdje sam opstanak civilizacije na ovom planetu zahtjeva dalekosežne ispravke same definicije „ekonomije“, sada i ovdje.

Usponom iskrvarljujućeg upliva zlog Aristotela, pomorska kultura tog vremena sa središtem u Sredozemlju izgubila je svoju sponu s kompetentnim pojmom značenja „ekonomije“.

Aristotel je proglasio kraj ljudskog stvaralaštva, izjavivši da je svemir „zauvijek nepromjenjiv!“ nakon svršetka stvaranja kojeg možemo poistovjetiti sa „Sedmim danom“ knjige Postanka 1.

Tijekom modernog doba, Sarpji je, sa svoje strane, zamijenio Aristotela, izbacivši sve pojmove načela i zakonitosti iz našeg zemaljskog sustava. Sarpijeve riječi kopirao je Adam Smith u svom djelu *Teorija moralnih osjećaja*. Tako cjelokupni britanski sustav ovog svijeta visi u ovom času grozomore o pretpostavkama koje je Smith vjerno preslikao od Sarpija i Sarpijevog slugana, poznatijeg kao prevaranta Galilea.

Dakle, nakon smrti Platona došao je prevarant Aristotel. Znanost, koja je kraljevala kod Pitagorejaca i Platona, bila je tako odgurnuta. To su učinili na način koji podsjeća čovjeka na dalekosežno uništenje znanstvene kompetencije kao što je to proveo radikalni empirizam pozitivističkih sljedbenika Bertranda Russella u vrijeme slavne Solvayske konferencije 1920.-ih godina.

Tako je nastao ćemer kojeg danas imamo. U današnje vrijeme, Smithova klika uporno je nametala tu Smithovu prijevaru, o kojoj ovisi cjelokupna kapitalistička i marksistička dogma, to jest o prijevari da čovjek zna samo svoje emotivne doživljaje koje prima svojim osjetilima, te ustvari baš ništa ne zna o drugom svijetu i svemiru osim onog kojeg mu njegova slabička osjetila sugeriraju.

Stoga, sklop posljedica slijeda upliva drevnog Aristotela i modernog Sarpija, ulio je u tu djecu, podvrgnutu modernoj nastavi ekonomije, predstavljajući ove prevladavajuće doktrine. Upravo ta doktrina, proširena diljem planeta, sada, vodi nas do stanja krize gdje svaki pokušaj da se nastavi sa sad prevladavajućim pojmovima ekonomije dovodi cijelo čovječanstvo na rub najmračnijeg zla svih znanih mračnih vijekova.

Osebjuni vid ovog problema odnosno lijek koji se podrazumijeva u hitnim mjerama, na koji privlačim vašu pozornost u ovom izvješću, bio bi iskoristiti program NAWAPe, koji čeka u pripravnosti, a to je program, ustvari temelj opće obnove našeg planeta, obnove iz postojećeg zadnjeg stadija propasti svjetskog gospodarstva promatranog u njegovoj cjelini.

Stoga, došlo je grozomorno vrijeme, kad budućnost čovječanstva ovisi sada, u ovoj nužnoj promjeni oblikovanja političko gospodarskih mjera, prvo naše nacije, a zatim svijeta. Kad pjesma izlazi iz pravog grla, ostvarenje zna biti prekrasna riječ, pa istinska pjesma ne živi u notama, već kad i pjesma i um, žive samo između nota. Tajna gospodarstva ne leži u stvarima koje proizvodimo, već radije u redu i uređenju koji obuhvaća i

prolazi kroz svaku puku stvar. Čovjekova moć postojanja ne leži u stvarima koje postoje, već u procesu kroz koji stvari i ljudski život prolaze, u domeni besmrtnosti tog posebnog roda, ljudskog.

Takvo je značenje čovjekova svemira. Takvo je pravo značenje infrastrukture. Takva je rijetko shvaćena veličajnost smisla NAWAPE čiju zamisao se ne može ubiti. Takvo je pravo, praktično značenje čovjekova dostupa besmrtnosti svakog velikog sna. Ono je sudionik besmrtnosti Stvoritelja. NAWAPu se ne može ubiti, jer je ona besmrtno djelo o kojem sada visi čovjekova budućnost.

Neka, tako, NAWAPA pređe sad u naše ruke.

Moramo na te stvari gledati, ne kao na projekte, već borbu za stvarnost ljudskog roda. Sve što provedemo, svaka osoba koja živi, svaka životinja koja živi, umire. Pa koje je onda značenje nastavka života? Vi ne pjevate note, pjevate pjesmu. Pjesma je besmrtna. Note umiru, pa i ljudi koji prijanaju uz note umiru s njima. To je poruka. Ono što naš pokret radi, to je nešto što ekonomisti i drugi nisu u sadašnjim vremenima shvaćali, a to je priroda ljudskog stvaraštva, priroda onog što ljudsko društvo stvarno jest.

Jer, ono što [taj pokret] radi, glede koncepcije infrastrukture koju koristimo, nema podudarnosti s onim što se podrazumijeva pod riječju „infrastruktura“ do sada. Pa, [nakana pokreta] nije promijeniti riječ „infrastruktura“ već promijeniti njeno krivo značenje.

Naprimjer, zamislimo da idamo na Mars. I da smo riješili problem izgradnje obitavališta za ljude na Marsu. Pa što tu trebamo? Gravitaciono polje na Marsu je, u najmanju ruku, neprijatno. Planet ima samo trećinu mase Zemlje. Postoje svakojaki problemi. Njegovo magnetsko polje je upitno, iako magnetsko polje cjelokupnog Sunčevog sustava nije. Morat ćemo, dakle, stvari malo dotjerati. To dotjerivanje ima svoj raniji uzor u onom što je čovjek uradio na Zemlji, ono što zovemo ili bismo trebali zvati, infrastrukturom na Zemlji. Mi mijenjamo okoliš, no ne mijenjaju ga pojedinci. Mijenjamo ga od pojedinca do pojedinca, od slijeda rođenja i smrti svakog pojedinca.

Mi mijenjamo okoliš Zemlje u skladu s istim načelom, koje bi bilo potrebno kod naseljavanja Marsa. Razlika je u biti u opsegu, no načelo ostaje isto.

.....
Mi si zamišljamo, da čin ljudske proizvodnje predstavlja bit gospodarstva. To je krivo. Gospodarstvo – kad pjevate između nota, ne notu po notu – isto značenje je, dakle kao i pjesma: osoba koja pjeva notu po notu, ne pjeva glazbenu skladbu, samo stvara zvukove. Jer glazbena skladba leži između nota, leži u kontrapunktu. Leži, kod prave glazbe, unutar kontrapunkta među glasovima. To je kontrapunkt koji ima racionalnu razlučivost, značenje, to nije kakofonija, nije sudaranje glasova. To je kontrast glasova, koji ima određeno zajedništvo, koje je, gledano u širem smislu, stvarnost.

U tome je problem: ljudi misle, „Pa, ja sam to napravio“. No nisi ti to napravio. Tko je tebe napravio? Kakvo je društvo tebe napravilo? Tu se javlja i drugi problem, srodni, znanstveni problem: Većina ljudi, sve do danas, misli da su stvarni, a ja znam drukčije. Oni misle da su individue i misle da je njihov životni rad svojevuljni izraz njihovog postojanja, što nije istina. Mi smo note. I to je značenje Fürtwanglerovog [*proslavljeni dirigent*] smisla da se glazbu [skladbu] mora izvoditi „između nota“, ne pojedinačne zvukove, ne slijed parade tonova, već cjelokupni proces, koji određuje slijed tih nota, bile one kakofonija, bilo da imaju neko značenje. Isto tako je i s društvom.

U društvu, pak, mi imamo egoističnu koncepciju društva, a to je da je baš naš pojedinačni čin ono što nas čini onim što jesmo, pa smo mi „samotsvoren čovjek“ – to je onda neko čudno stvorenje, zar ne! Jeste li ikad vidjeli čovjeka koji rađa sam sebe? Očito, mora biti neka pogreška u toj pretpostavci.

Prema tome, upuštamo se, iz ovakvih razloga, ... u pothvat mijenjanja svemira. No, pod mijenjanjem svemira ne mislimo da se svemir mijenja a mi smo u njemu. To bi bilo kao kad kažete, „na brodu smo koji tone“. Nemamo nikakvu kontrolu nad brodom, no upravljamo brodom. Na *Titaniku* smo a to je **naš Titanik** i on ne će potonuti, ako ga ne pustimo. I ne ćemo napustiti ovaj *Titanik* – netko bi nam ga mogao ukrasti, ako ne ostanemo na njemu.“

Mi se nalazimo u procesu čovječanstva. To je drugi vid glede umnih procesa. Većina ljudi ne shvaća ništa o ljudskom umu. Daju primjedbe o njemu. Opisuju ga. No to ništa ne znači. Jer mi imamo ograničen broj osjetila, naprimjer, takozvanih izvornih osjetila. A pomoću svog uma razvijamo druga osjetila. Stvaramo znanstvene instrumente, koji nam omogućuju pristup promatranju procesa, koje ne možemo zamijetiti svojim jednostavnim osjetilima, kao što su mikro-prostor ili ogromni makro-prostori, kao što je to Riemann izrazio.

Prema tome, ključno pitanje pri tome, s kojim se suočujete je motivacija: Što ste vi? Pa nevjernik kaže, „Pa, ja sam ja, imam svoje osjećaje, i nemojte uznemiriti moje osjećaje. Imam pravo na ono što osjećam. Dokle god živim, to je što sam ja“. Hoćete reći, vi ste ništa! Jer kažete, kad umrete, ništa ste, jer sve što zovete ja, *nestane!* I sve što ste učinili, *nestaje*, jer vas nema da to potražujete.

Prema tome ideja osjetilnog zapažanja/percepcije, odnosno vjerovanje u osjetilno zapažanje, zadaje nam probleme. Taj se problem javlja kod ovog pitanja infrastrukture – što [LaRouche] sažeto predstavlja ovdje u ovom izvješću. Stvarnost leži u onom što je on opisao kao stvarni identitet ljudskog bića, um koji je različit od onog što mislimo da ljudski um jest.

Mi znamo, kao što masovni štrajk daje primjer toga, kao što velika umjetnost daje primjer toga, velika Klasična umjetnost. Pokazuje nam da smo glupani ako vjerujemo u osjetilno zapažanje kao nešto prvenstveno i bjelodano. Značenje pjesništva i glazbe, i velikog Klasičnog slikarstva, nije prikaz savršene slike osjetilnog dojma. Baš suprotno: velika umjetnost zasniva se na *ironiji!* A ironija je zavirivanje u činjenicu da ono što mislimo da vidimo, nije stvarno! Zato jer postoji nešto drugo što izviruje van, između pukotina, ili izviruje između nota u pravoj, veličajnoj glazbi, a to nije vaše osjetilno zapažanje. Kažete, „A što je osjetilno zapažanje?“ Ono nije stvarnost, stvarno je da nešto doživljavate osjetilima, no samo osjetilno zapažanje nije stvarnost. Stvarnost postoji (koja ne postoji u Sarpijevom svijetu): saznanje stvarnog svijeta i svemira, koje nije perceptivno znanje. Moć stvaralaštva, moć promjene svemira svojom voljom, moć je koja je jedinstvena čovječanstvu.

Što to znači? Naći ćete također masovne pojave u stilu velike umjetnosti; naprimjer masovni štrajk [sad u tijeku u Americi i dijelovima Europe], koji nema objašnjenja u smislu osjetilnih zapažanja, u smislu onog što se govori, već je nešto što se osjeća, ali je učinkovito i upravlja masovnim ponašanjem no za koje ne postoji osjetilni organ! Čak i svi umjetni osjetilni organi, instrumenti koje rabimo kao produžetak svojih organa, uz pomoć znanosti, kao mikroskop i teleskopi—oni nisu stvarni. Oni odgovaraju zapažanju osjetilima a takvo zapažanje nije stvarno. Ono je gledanje sjena stvarnosti! Nije stvarnost! Slike/obrisi osjetilnih zapažanja nisu stvarnost, samo sjene koje stvarnost baca.

Mi imamo osjetila. Organi osjetila, kao i znanstveni instrumenti reagiraju; mi vidimo podatke, koji to reagiranje predstavlja. No to nije stvarnost! Već samo sjena stvarnosti koju naša osjetila registriraju. Pa u mjeri u kojoj smatramo da smo **mi** točnost svojih osjetila, da smo snop točnosti osjetila u toj mjeri još nismo postali ljudsko biće, čovjek. Postati čovjek znači biti velik znanstvenik, poput Einsteina. Postati čovjekom uvidom u velike Klasične skladbe—za koje ne postoji osjetilni dojam. ... Kad pjevamo note to znači da ne ostvarujemo kompozitorovu, recimo Mozartovu nakanu. [Veoma značajan politički, moralni i znanstveni dio LaRouche-evog pokreta je izvedba Mozartove skladbe **Ave Verum Corpus**, opaska]. Morate znati, da takvo pjevanje očigledno nije bila Mozartova nakana, jer on nije idiot. Ako, dakle, samo pjevate note, to je idiotski, jer izvodite nešto što je lijepo, ali nema značenja, ljudskog značenja. No Mozart je imao nakanu. Pa kako ćete je izvesti? Morate ići dalje od osjetila, ući u [tajnu] uma i misliti o zamisli, morate preoblikovati način izražavanja te zamisli, **suprotno doslovnom značenju nota**, što je Furtwängler isticao, **između nota**. To je proces kontrapunkta, između nota, koji kaže da postoji nešto za što ne postoji osjetilo, ali um je sposoban raspoznati postojanje tog nečeg. Jer um radi također na sasvim različitoj razini od osjetila.

Ljudski um, koji je stvaralački, ne razmišlja u smislu osjetila. Vidimo to u masovnim pojavama, u masovnoj pobuni. Vidimo to u velikoj umjetnosti, u velikim Klasičnim umjetničkim kompozicijama. **Mi nismo naša osjetila!** Nismo proizvod zapažanja osjetilima! Ona su samo instrumenti koji su nam nužni u navigaciji kroz ovu stvarnost. Sjene, koje stvarnost baca **a ne sama stvarnost**.

Kad mislite o tome, onda mislite u smislu a što radimo s infrastrukturom? Prelazite na velike uzore infrastrukture gdje bi najbolja analogija bila kolonizacija Marsa, jer na Marsu ne možete živjeti bez preobrazbe sučelja između planeta Marsa i vas, dok je on u stanju divljine, pustoši. Ne možete tamo živjeti.

Ista je stvar s infrastrukturom: ako pokušavate nešto proizvesti, u okolini koja nije razvijena u smislu modernog društva, ustanovit ćete da ne možete proizvoditi. Vaša sposobnost proizvodnje ovisi o tom što zovemo infrastruktura. Obično pokušavate objasniti infrastrukturu u smislu prostih fizičkih predmeta. No to je isto kad pobrkate note za nešto što je između nota. Osnovica proizvodnje je infrastruktura—a to se danas ne shvaća. Tu leži nekompetentnost svih današnjih živućih ekonomista koji nemaju posebnu pronicljivost van ekonomije, a kod te nekompetentnosti važnu ulogu igra računovodstvo, pogotovo jer i kako se uči u školama. Računovođa ne može znati istinu ni o čemu. Do one mjere do koje su računovođe, ne znaju ništa, i ne smiju im se povjeriti ozbiljni problemi. Istina leži između nota, kao u glazbi, kao u kontrapunktu, kao što je Furtwängler isticao. Glazba živi u kontrapunktu! Bez toga nema nikakve ideje koja bi išta vrijedila. Bez toga ste samo babun koji buči, a ne glazbenik.

Pa, što znači infrastruktura? Govorio sam o tome u vezi s problemom povijesti. Otkriće astronomskog sustava, kako je moglo doći do toga? Imate tamo gore neke iskrice, svjetla koja se kreću noću. Kako izvedete iz toga dokaz da svemir ima ustroj, da je on organizirana pojava? Jednostavno, ne možete. No kad uzmete pokoljenje iza pokoljenja prekooceanske plovidbe, što se dogodilo—iako 'učeni' lažljivci govore da nije, no jest; dogodilo se tijekom razdoblja od 100,000 godina, u vrijeme zaleđenja, i ranije. Pod takvim uvjetima čovjek je živio na moru, na oceanu, i plovio je u skladu s godišnjim dobima od jednog područja do drugog. Bila je to nesigurna egzistencija. No iz toga je proizišla koncepcija: svemir je konačni sustav, ograničeni, organizirani sustav. I vještina je bila ploviti uz pomoć neba (svemira), ne na osnovu komada kopna, ne na osnovu predmeta na kopnu. Da biste došli do svog cilja na kopnu, morali ste čitati zvjezdanu kartu, i naći svoje odredište na toj karti. Da biste to mogli, morali ste znati što je astronomski sustav, koji je zakoniti slijed regularnih, cikličkih gibanja, kao i abnormalnih gibanja zvjezdanog sustava i planetarnog sustava. Tim se načinom plovi.

Sama činjenica da smo imali astronomiju ukazuje na revolucionarnu promjenu čovjekovog mišljenja o sebi samom! Kad čovjek plovi na osnovu zvjezdanog sustava preko oceana—i ludorija su sve priče da to nisu bili u stanju—čovjek je onda učinio promjenu u svom odnosu s prirodom, sa svemirom. Nađete se tako u pomorskom, funkcionirajućem sustavu! Zvezdani sustav, dugotrajni ciklusi su već poznati. Čak i položaj Sjevernog pola, magnetskog pola, je poznat. To je dio drevnih kultura. Mi smo, dakle, dio takvog sustava, no on ima svoja ograničenja. Ne možemo se učinkovito kretati po kopnu, jer čovjek ne može djelotvorno živjeti u unutrašnjosti, osim kao jedno stvorenje slično babunu, no koje je veoma slabo u usporedbi sa životinjama, koje su općenito jače od njega i mnogo sposobnije u uporabi kandži i očnjaka od njega. Čovjek dakle ovisi u stanovitoj mjeri o određenoj kontroli kopna. Prvi prodor dalje od mora i oceana, od pomorske kulture znači da su ta jedna stvorenja bila veoma neuka. Nisu poznavali zvjezdani sustav, nisu poznavali kartu neba, nisu bili sposobni 'ploviti'. Tako su onda pomorci, grubijani živeći pod teškim prilikama proživljavanja, no znajući sustav bili u stanju zagospodariti ovim bijednim stvorenjima, tim kopnenim nespretnjakovićima, kako su ih Nizozemsci zvali. Imali ste stoga ograničenu kulturu, no krenili smo zatim uzvodno, uz rijeke—možete si zamisliti ogromne rijeke kad su se sve te kocke leda počele topiti. Kad su se oceani podigli u tom razdoblju od po prilici 17,000 g. prije Krista do oko 2,000 g. prije Krista, oko 150 m širom svijeta.

Imali ste tada topljenje glečera i kopno se pokazalo i formirale velike rijeke. Crno more je nastalo kao slatkovodno jezero sve do 8,000. g. prije Krista, kad su probili prolaz u Sredozemno more, što je bio vrlo slavan pothvat, koji je sadržan u priči Noine arke. Pronađene su drvene konstrukcije, djelo čovjekovih ruku, duboko ispod Crnog Mora u slatkovodnom sloju, koji su ostali čitavi, jer nije bilo kisika tamo kad je slana voda prevladala Crnim morem.

Nakon toga prešli smo na izgradnju kanala, što je bilo veliko dostignuće Karla Velikog. I nismo baš previše napredovali iza toga. Počeli smo se seliti u unutrašnjost kopna. Prešli smo zatim oceane, kao što smo to i ranije poduzimali. Bili smo tako ograničeni na takvu vrstu kopnenog sustava, koji je počivao na spajanju postojećih prirodnih vodosustava, putem umjetnih tvorevina zvanih kanali. Čak i kod stvaranja SADA, dok su još bile kolonija, oslonac su nam bili sustavi kanala. I to se nastavilo negdje do 1820.-ih. Kroz to vrijeme imali smo mogućnost unaprijediti sustav koristeći ugljen radije nego drveni ugalj u kemijskim procesima, kao i u redovitom grijanju [prostorija].

U Filadelfiji smo, tako, imali rijeku koja je vodila daleko iznad nje, a tamo gore imali smo nalazišta ugljena u Sjevernoj Pensilvaniji. Tada smo izgradili željeznicu Reading, koja nam je omogućila prijevoz ugljena na područje Filadelfije – i slično tome. Za vrijeme Revolucionarnog rata koristili smo željezo koje smo dobivali iz blata uglavnom iz Južnog Jerseyja.

Zatim je došlo do još jedne velike promjene, koja je počela u 1920.-im: željeznica. Pa smo počeli razvijati dodatne kanale, kao što je veliki kanal u državi New York, i druge kanale, i počeli smo postavljati željeznicu uz rijeke i te kanale. Tako smo došli do Ohaja, i razgranali smo željeznički sustav. No došlo je do zastoja, zbog loših Predsjednika i britanskog utjecaja, trgovanja robljem, pa smo nazadovali.

Lincoln je tada potpuno revolucionirao sustav, koristeći ideju koju je John Quincy Adams uspostavio dok je bio Državni Tajnik [Ministar Unutarnjih Poslova], a to je bila transkontinentalna željeznica. Napravili smo revoluciju, koju nam Britanci nikad nisu oprostili, kao i mnoge druge dobre stvari koje nam isto tako nisu nikad oprostili. Iz tog razloga možemo reći da Britanci mrze i ovu ideju NAWAPA-e.

Krenuli smo i dalje, izgradili transkontinentalnu željeznicu. Zadobili smo tako novu koncepciju države! I tako 1875.g. naš uspijeh, koji je bio pkrenut pod Lincolnom, postao je prijetnja Britanskom carstvu. Jer su tu koncepciju prihvatili i drugi: transsibirska željeznica, Bismarckov sustav u njemačkih željeznica, proširenih na međunarodne pruge. Tako je zamisao da se oslobodimo ograničenja sustava na mirnim vodama, i ograničenjima kratkoročnih željezničkih sustava, doveo da pređemo na *globalni* sustav željezničkog prijevoza, te razvijanje kemije, fizičke kemije koju imamo danas, koja je u cjelosti ovisna o toj sposobnosti jeftinog i učinkovitog pristupa raznim vrstama izvora sirovina i slično, kao i trgovini. Pa tako dolazimo do točke koju zovemo „infrastruktura“, što smo konsolidirali kao koncepciju u 20. stoljeću, unatoč Britanaca.

Prema tome kad gledate na proizvodnju, na mogućnost proizvodnje, morate vidjeti da mogućnost same proizvodnje ovisi o *infrastrukturi*. Prema tome infrastruktura nije opcija, nije mogućnost poboljšanja života i rada. Infrastruktura je temelj industrije i poljoprivrede! I razvoj produktivne moći radne snage. Ako, dakle, želite kao radna snaga poboljšati svoju produktivnu moć, morate prikladno tome razviti infrastrukturu.

Infrastruktura je sučelje, koje baš čovjek sam stvara, između stanja sirove prirode, u kojoj su naše mogućnosti opstanka vrlo siromašne, i uvjeta pod kojim **možemo** postići veću produktivnost i veći razvoj ljudskog roda. Svaka druga definicija infrastrukture je nerazumna. Upravo je infrastruktura, koju sam ovdje sažeto definirao, temelj produktivnosti. Temelj koji omogućuje i daje snagu stvaralačkoj moći ljudskog uma, **oko ove ideje: da je razvoj infrastrukture osnovica razvoja proizvodnje nama nužnih stvari, proizvodnje stvari neophodnih našem preživljavanju**. Pa slijetanje na Mjesec bilo je ishod—infrastrukture. Projekt leta na Mars je projekt infrastrukture Sunčevog sustava. Naša proizvodna moć ovisi o tome.

Energija nuklearne fisije, kvalitativna promjena kemije, revolucija u načinu našeg razmišljanja o kemiji. Termonuklearna fuzija, potpuno različit proces. Prva stvar koja otvara unutrašnjost Sunčevog sustava, moguće čovjekove funkcije unutar Sunčevog sustava: Infrastruktura!

Pa, odakle dolazi infrastruktura? Iz stvaralačke mašte ljudskog uma. Kako dolazi iz ljudske stvaralačke mašte? Zato jer čovjek je slijepo tražio točno tu ideju koju sam opisao, da ako hoćeš proizvoditi, mora postojati društveni pristanak i privrženost pojedinca toj ideji. Razvoj infrastrukture društva i znanja kako to postići, mora biti osnovica uspješne uloge pojedinca u društvu, ako imamo napredak društva na umu.

Kod ovoga, opasnost je da bi ljudi mogli dobiti ideju, da možemo imati jednostavno objašnjenje infrastrukture, ili samo prihvaćanje ideje infrastrukture i slično. Ne može to biti tako. Morate shvatiti koncepciju iza svega što sam ovdje opisao. Bez te koncepcije, bez te koncepcije ekonomije, jednostavno ne znate što ekonomija/gospodarstvo znači.

Zato jer ekonomija znači dvije stvari, znači da um čovjeka nije majmunov. On je stvaralačko biće, koje nije ograničeno ogradama osjetila. Čovječanstvo nije pojedinac koji se upravo rodio, negdje iskočio slučajno, već čovječanstvo je biće koje ima moći komuniciranja, kao što se to odražava u pjesništvu i najvećim zakonitostima znanstvenih otkrića, **što leži iznad svakog izvora znanog kao opažanje osjetilima**.

Razumjet ćemo to bolje, u određeno vrijeme, kad bolje shvatimo koncepciju kozmičkog zračenja. Nismo, naime, gladali na međusobne osobne odnose, koji postoje samo u vidu kozmičkog zračenja, ne u onom što sada potencijalno nazivamo osjetilnim zapažanjem. U tom smo sad području. Prema tome kad razmišljamo o infrastrukturi, moramo na nju misliti na način kako ga izražava zamisao ovog projekta, kojeg smo se obvezali provesti: NAWAPA.

Ovaj projekt je također sjena u iščekivanju, nagovještaj novog viđenja svemira u kojem živimo. Ne samo na Zemlji, gledajući na ovu Zemlju na taj način kroz ideju projekta NAWAPAE, i dubljeg značenja toga, već isto tako gledamo na značenje, koje Sunčev sustava ima za nas, za čovjeka u Sunčevom sustavu. Trebamo gledati na taj način.

Moramo shvatiti također, da osjetila, kako ih mi definiramo, ne predstavljaju društvene odnose. Ljudi žive, i umiru. No ustvari oni ne umiru. Oni naime, izvrše funkciju. Koja je pod povoljnim uvjetima i smislu dio životnog procesa nastavka čovječanstva. Ljudi daju doprinose, kad ostvaruju stvarni doprinos, koji je besmrtni. Zato jer prenose koncepcije—smisao i nakanu iza tih koncepcija, volju, pobudu, slijediti te koncepcije i nagovještaje koji vode u napredak čovječanstva.

To je stvar koja se prenosi u obliku koji zovemo univerzalnim fizičkim zakonitostima. Nažalost u modernom društvu danas, redukcioniističkom društvu, društvu Bertranda Russella i kompanije, takvog znanja nema! No znamo da postoji! Znamo da postoji u izrazu pojave masovne pobune koju naša nacija danas proživljava. Svi oni kreteni u Kongresu i drugdje, koji za sebe tvrde da sve znaju. Te da imaju pravednu moć donositi svaku odluku! No ipak, 80% stanovništva zna da je to budalaština—kako to znaju? Jesu li pametni? Nisu pametni. Znaju jer postoje nagovještaji, koji ne pripadaju redovitom pojašnjenju jednostavnih mehaničkih pojmova

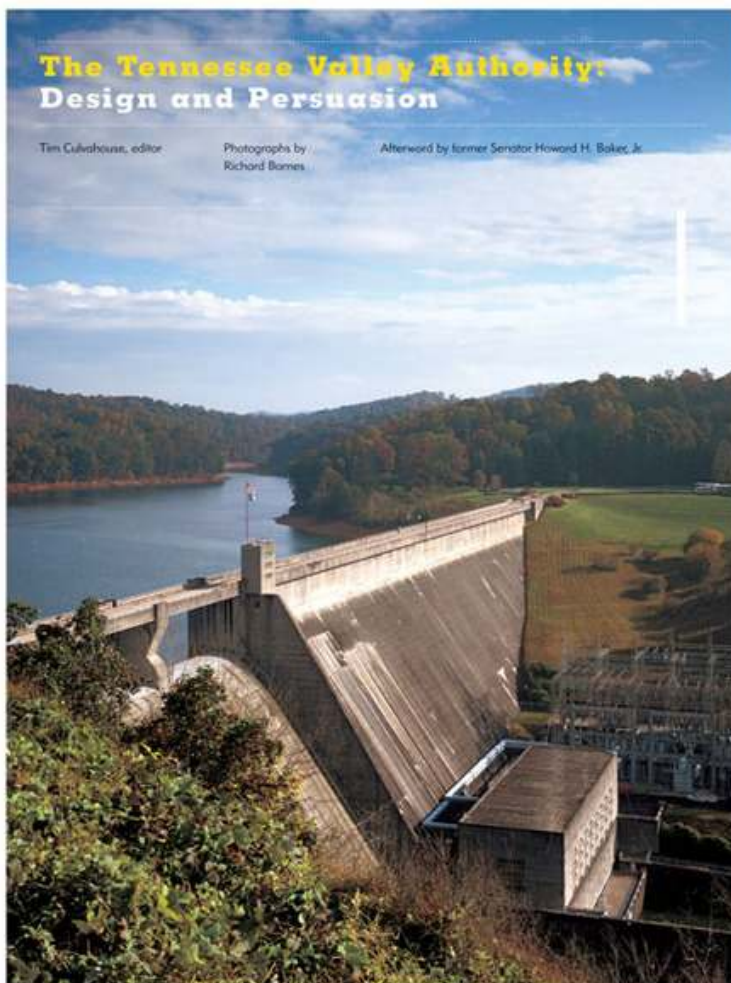
osjetila. To su nemehanički povezani odnosi, koje zamijećujemo u određenim oblicima masovnog ponašanja, osebujnog Klasičnoj glazbi—to je jedan od razloga zašto je stanovništvo toliko glupo danas, zbog glazbe u kojoj misle da uživaju! To znači da im je um istrunuo. Ne u mesu, već u duši. A meso propada ubrzo nakon duše!

Ne uzimamo to u obzir. Znaite, tu smo—kad koristim taj model putovanja u hermetički zatvorenom svemirskom brodu—mi imamo te iste osjetilne organe. No ne želite se izložiti ničemu, izložiti se riziku, pa ste zato u hermetički zatvorenom brodu—lijepo, sigurno zatvoreni i zaštićeni sustavom koji vas održava unutar tog sustava. Pa kako znate kud idete? Morate koristiti nešto jednako ojetilima. Očitavate mjerila na zidu, i naučite kako razumijeti očitavanja mjerila, pa onda plovite pomoću očitavanja mjerila. No da li ste to vi? Jeste li **vi** tek puko očitavanje mjerila? Ili ste ljudski stvor koji *koristi* očitavanja mjerila?

Uzmite sad kinetički vid, ili implicitno kinetički vid ljudskog zapažanja osjetilima. Vidite masovne pojave, s kojima nema jednostavnog, mehanističnog odnosa. I one su proizvele velike pokrete nadahnuća i slično, u čovječanstvu, kao i očajanje. To su čimbenici, a mi nismo ni ozbiljno uzeli u obzir kako ta komunikacija funkcionira, na polju gdje redoviti kemijski osjet osjetila više ne funkcionira. No sprega funkcionira. Velika umjetnička kompozicija, uključujući i glazbenu skladbu, temelji se na tome. **Ne postoji osnovica osjetilnog zapažanja Klasične kompozicije.** Ili poezije! Postoje moći uma, koje vulgarno tumačenje osjetilnog zapažanja jednostavno ne shvaća, ne želi shvatiti.

Sposobnost pokretanja ovog procesa, ovog projekta NAWAPAE, ovisi o motivaciji koja je takve vrste, jer inače projekt ne će biti *trajan*. On nije nastavak. On je sljednik projekta TVA ['Tennessee Valley Authority'], no nije nastavak TVAe. On naime nosi sa sobom vrstu odanosti i opredjeljenja koje je bezuvjetno globalno! Ako se tu radi o tri zemlje Sjeverne Amerike, SAD, Kanada i dio Meksika, on ne će time biti ograničen. Naime, zna se što

moramo napraviti u Rusiji, ako civilizacija preživi, na području koje je jedva naseljeno. Zna se što treba napraviti u Africi! To je ista stvar, isto načelo.

Spremni smo promijeniti čovjekov odnos sa svemirom! Pobuda za taj čin ne leži u nekoj određenoj prednosti ili jeftinom stjecanju iskustva—bolje ćete se hraniti, ili imati bolji standard života—time to ne možete ostvariti. Jer ako se pustite hedonizmu, ako će vas hedonizam pokretati, hedonizam ne će raspoznati ovo načelo. Prema tome, do one mjere do koje ćete produhovljeno moći, stvarno produhovljeno, pristupiti ovim procesima unutar ljudskih bića, koje većina ne poznaje, do te će ih mjere oni *unatoč tome pobuditi!* Tim načinom ostvarena su sva velika postignuća čovječanstva.

Ako ćemo, dakle govoriti o ovom projektu, *nemojte* govoriti o njemu redukcionističkim jezikom. Jer ako tako govorite uništiti ćete sam karakter motivacije koja će vam omogućiti da to izvedete, pa će čovječanstvo patiti zbog toga. Stoga moramo shvatiti višu razinu motivacije, i isticati je na takav način da ljudi ne napuste brod zbog poteškoća u izvedbi ovog projekta. **To je izražaj čovjekove prave naravi!** Morate naučiti cijeniti ovo što sam ukratko iznio ovdje kao pravu ljudsku narav: ako to ne animirate, ne ćete uspjeti u ostvarenju.

Nemojte pokušavati davati jednostavna objašnjenja, koja će čak i 'bebi bumeri' razumijeti. Morate se uzdići na višu razinu sposobnosti pojedinca. Pa će takvi pojedinci morati zračiti izražaj pobude, brige, privrženosti koje nas tjeraju na pokretanje ovog procesa sada.

DODATAK

Za 'bebi bumere' [ljude lijenih i ispranih mozgova] koji ne razumiju ekonomiju:

Stvaranje ili sakupljanje?

Lyndon LaRouche, mlađi

29. srpnja 2010.

Tipično pokoljenju „bjelokošuljaša“ othranjenom nakon kraja 2. Svjetskog rata je činjenica nesposobnosti shvaćanja razlike između zadobivanja bogatstva i dohotka, i njegova aktualnog stvaranja. Skloni su reći: „Trebamo bogatstvo, pa ga stoga moramo steći“. Tu se razliku najbolje može shvatiti na slučaju današnjih 'bebi bumeri' koji su se sami uvalili u klopku ponašanja koje sami najvjernije izlažu kad su sile koje upravljaju nacijama današnje transatlantske zajednice zapale u strmoglavi pad stvarnog gospodarstva i kad taj pad, kao sada, dosiže svoj krajnji stadij krize propadanja, koja u ovom času pritišće transatlantsku zajednicu, i dalje.

Pokoljenje „plavih kuta“ iste generacije imalo je različit instinkt. Za njih, osiguranje nužnog bogatstva bilo je nedjeljivo od procesa njihove uloge u njegovu stvaranju, pojam koji nikad nije bio prevladavajući među „bjelokošuljaškom“ klasom te generacije, i postao je praktički nepostojeći među današnjim siromašnim pokoljenjem ispod 25 godina. Njima je servirana prostitucija, preprodaja droga i slične izopačenosti.

Ovim se ne želi reći da „bumeri“ ne pričaju o onom što bi moglo proći kao „zaraditi dohodak“. Njihov problem glede toga je taj što rijetko, sami po sebi, izražavaju izvediv i relevantan čin, koji povećava bogatstvo društva kao cjeline.

Bjelodano je, naš sadašnji oblik snažnog čina poticanja izvođenja projekta NAWAPAE pripada stvaranju stvarnog bogatstva kod realista svih boja.

U tom slučaju, to je ključ mog prijedloga glede plana sadašnjih potrebnih radova izgradnje NAWAPAE. Puko promicanje [kako bi se kod nas reklo „brending“] imena tog projekta, nije produktivno samo po sebi. Moje stavljanje povijesne osnove načela kojih je NAWAPA izraz, čini razliku.

'Bumer' će za razliku od mog pristupa promicati pojam NAWAPAE kao ime „brenda“, radije nego predstaviti fizička načela znanosti bez kojih se ne može stimulirati pobudu za NAWAPAU u sadašnjim okolnostima. Prema tome hitno je nečiniti ništa glede promicanja imena projekta, imena ukrašenog parolama preprodavača; hitna je potreba predstaviti NAWAPAU jezikom aktualnih fizičkih zakonitosti protuentropije, što sam predstavio ranije [vidi gore].

[Naspram toga, treba staviti 'masovnu pobunu' zahtijevanja 1,20 kn za kilu pšenice i novčanu isplatu dugova i slično, ili veliku pobunu za smjenu gradonačelnika, gdje razvidno nema govora o promicanju stvaranja bogatstva, stvaranja infrastrukture za stvaranje bogatstva, za buduća pokoljenja.]

Mora se hitno i konačno ovakvu hipokriziju okončati.

KOMENTAR – *O stvaranju bogatstva*

30. srpnja (LPAC)—Da bi se ostvarilo bogatstvo za budućnost često su potrebni napori jednog cijelog pokoljenja da se izgrade njegovi temelji. Naprimjer, program nuklearne energije u SADu koji je započeo u 1950.-im. U jednom trenutku radile su 104 nuklearke srednje i pune veličine – 69 njih bile su s reaktorima na laku vodu pod pritiskom i 35 s reaktorima s ključalom vodom. Prvu veliku nuklearku pustio je Predsjednik Eisenhower u pogon 1958.g. u Shippingportu, Pensilvanija, kao dio svog programa *Atomi za mir*. Važno je kod toga zapaziti da se gotovo 75 tih reaktora izradilo ili bilo pod konstrukcijom do 1970.g. Pripreme—što znači tehnološki napredak i prilagodba industrijskog sektora (obuhvaćajući materijale, industrije kovanja i oblikovanja, industrija alatnih strojeva, industrija kablova i izolatora, industrije raznih legura, metalnih i olovnih cijevi i u sprezi s tim industrije visokoenergetskog varenja i varenja i brtvenja pod visokim pritiskom, da navedemo samo neke)—za postrojenje u Shippingportu počelo je oko 1952. U biti, potrebne industrije koje bi uvele nuklearnu energiju u velikim razmjerima počele su svoj razvoj početkom 1950.-ih. Taj je razvoj zaustavljen 1970., ili nekoliko godina kasnije.

Ista stvar se dogodila sa svemirskom industrijom. Američke svemirske i srodne industrijske inovacije razvile su se brzim korakom tijekom 1950.-ih i 1960.-ih. Stanovite industrije novih materijala razvile su se kasnije uvođenjem proizvodnje svemirskog transportnog sredstva 'shuttle'-a i programa svemirske postaje. No većina tehnološkog napretka koju je američki industrijski sektor usvojio dogodila se tijekom tih 20 godina.

Mnoga druga tehnička poboljšanja, koja spadaju u sasvim drugu ligu od ranijih tehnologija bila su u sprezi s nuklearnim i svemirskim sektorima i pridonijela su ogromnoj tehnološkoj preobrazbi sveukupnog industrijskog sektora. Taj razvoj stvorio je temelje stvaranju bogatstva velikih razmjera u SADu. Unatoč preuzimanju američke gospodarske politike od strane Londona i Londonom vođenih monetarista i trgovaca slobodnog trgovanja, tih 20 godina postavljanja temelja za stvaranje budućeg bogatstva stvorile su od SADA tehnološki najmoćniju naciju, najproduktivniju naciju i naciju s najvećim zaradama, i taj je proces održao zemlju na toj razini još tri desetljeća. To stanje je završilo pred oko 10 godina, jer nije kroz to vrijeme bilo nikakvih nastojanja gradnje temelja za buduće stvaranje bogatstva.

Drugim riječima, nuklearna energija ne daje samo električnu energiju i toplinu, ili neškolovanom oku vidljive doprinose koje proizlaze iz tog cjelokupnog sistema; isto tako svemirski program ne šalje samo ljude na Mjesec samo da traže nove granice; ta dva sektora, u biti, postavila su i postavljaju temelje industrijske revolucije koja je držala SAD na samom vrhu kroz gotovo tri desetljeća nakon što je ta izgradnje temelja stvaranja bogatstva ukinuta. Dobar primjer toga je i Južna Koreja. Južna Koreja, zemljoradnička zemlja sve do 1960.-ih sad je industrijska velesila. Stvara obilnu nuklearnu energiju. No, nije zbroj količine energije taj što sektor nuklearne energije pridonosi, već industrijska revolucija koju je nuklearna industrija dala i učinila Južnu Koreju industrijskom velesilom.

Naličje Južne Koreje je Tajland. Tajland nikad nije bio u nestašici novca no njegova feudalna elita [poput naše prokomunističke] nikad nije pokazivala brigu da izgradi temelje koji bi osigurali stvaranje bogatstva kroz duži rok, recimo 20-25 godina. Tajlandskoj eliti novac je bogatstvo. Kao posljedica toga, tajlandsko gospodarstvo će propasti unutar nekoliko dana kad netko ili nešto negdje, bilo gdje, pokrene financijsku krizu.